

TOMÁŠ TEPPER

Príbehy strojvodcu Tobiáška

Copyright © Tomáš Tepper, 2015
Illustrations © Marie Švestková, 2015
Cover Design © NM Code, 2015

© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o., Bratislava
<http://www.vsss.sk>,
e-mail: vsss@stonline.sk

Podakovanie za pomoc pri príprave knihy
vyjadruje autor Marte Hlušikovej.

Tomáš Tepper: Príbehy strojvodcu Tobiáška
Zodpovedná redaktorka Natália Petranská Rolková, profitexty.sk
Ilustrácie Marie Švestková
Obálku s použitím ilustrácií Marie Švestkovej
graficky spracovala Nora Nosterská
Grafická úprava NM Code

Tlač Tlačiareň P+M, s. r. o., Turany
Vydanie prvé
Printed in Slovakia

ISBN 978–80–8061–901–5

Tomáš Tepper

Príbehy strojvodcu Tobiáška

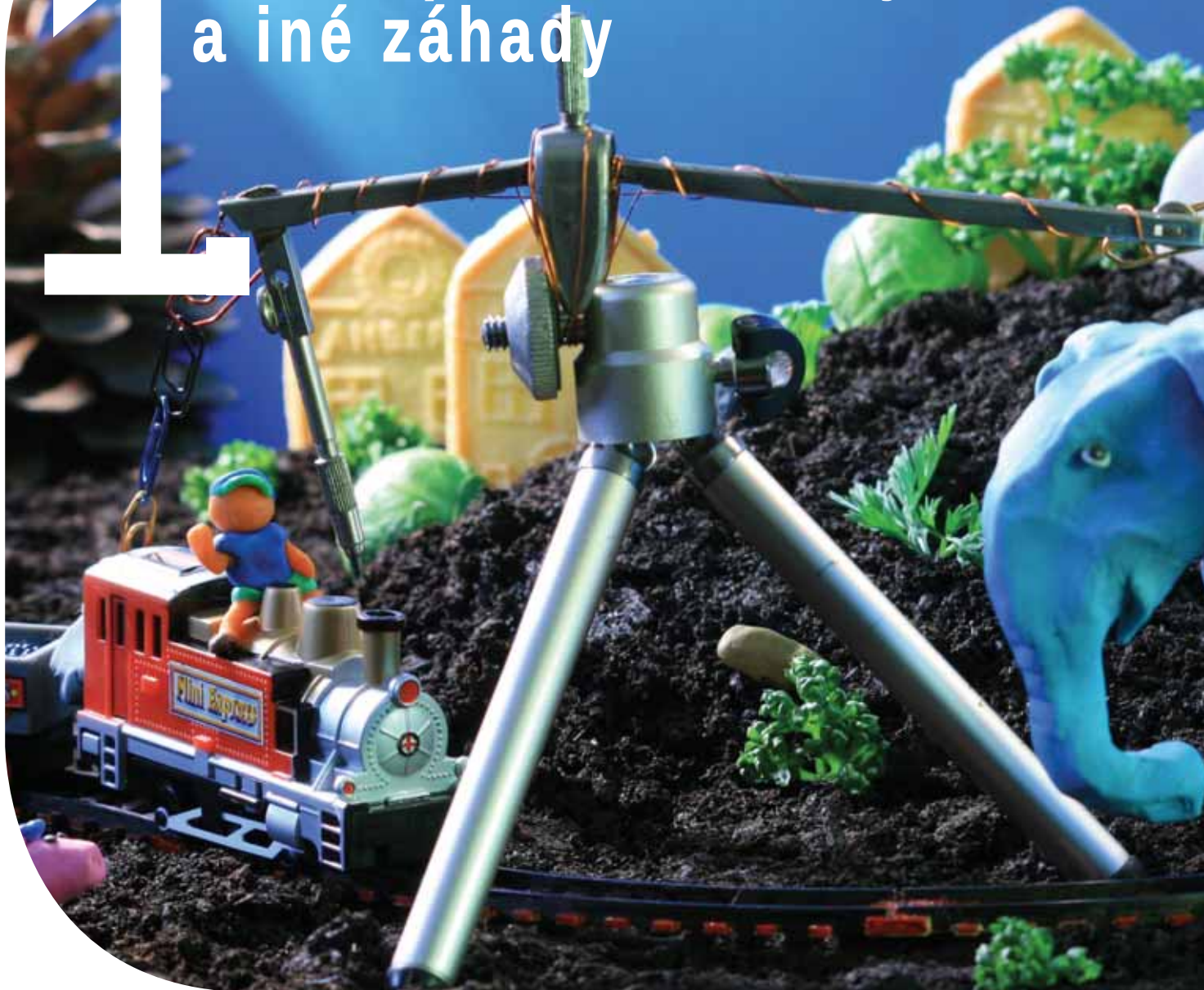

**Tu je tá rozprávka, chlapci a dievčatká:
o ceste strojvodcu, králika, prasiatka.
Po ťažkých úlohách v Prázdninove
v pyžamkách snívajú sníčky nové.**

**Zajtra ich čaká vlaková výprava!
O tom tá rozprávka rozpráva.**

**Všetci tu zažijú príbehy vlakové,
mama im upiekla koláče makové.
Prišiel čas nádherných zázrakov,
slnko sa chichoce, nebo je bez mrakov.**

1 Prekvapenie na koľajniciach a iné záhady

Prípravy na veľké výpravy

V malej dedinke Prázdninovo stál parný vlak v plnej kráse. Až taký veľký nebol. Skôr menší. Pre svoju šikovnú posádku a cestujúcich bol však ako šitý na mieru. Skvel sa čistotou a krásne sa ligotal. Bolo vidieť, že sa oň posádka poriadne starala.

Vlak sa skladal zo štyroch častí. Za parnou lokomotívou bol pripojený tender. Viezol uhlie a vodu. Tender je kratší vagón než ostatné, do dĺžky je asi polovičný. Za tendrom boli dva vagóny, jeden osobný a jeden nákladný.

Lokomotívu vyrobili z čiernej lesklej ocele. Aby bola ešte krajšia, boky jej pomal'ovali krásnou červenou farbou. Na konci lokomotívy sa dvíhala búdka pre strojvodcu a jeho pomocníka. Z prednej časti lokomotívy vyčnieval nízky, široký komín. Napravo za ním sa dvíhala vysoká, tenká trubica parnej píšťaly. Na búdke viali rôznofarebné vlajočky – slovenská, prázdninovská, železničarska a mnoho ďalších. Na čele oceleovej lokomotívy svietila červená hviezda na modrom štvorcovom podklade. Pod ňou bola priskrutkovaná mosadzná obdĺžniková tabuľka a na nej veľa dôležitých čísel.

Kedykoľvek vlak do stanice prichádzal alebo z nej odchádzal, strojvodca Tobiáško rozozvučal parnú píšťalu. Jej zvuk bol taký

prenikavý, že ho bolo počuť na míle ďaleko. Každý hneď vedel, že prichádza rýchly a silný vlak.

Tento vlak, ako každý poriadny stroj, mal aj svoje meno. Volal sa Prázdninový nákladno-osobný expres. Kvôli poriadku mal toto meno napísané na bielych papierových cedulkách v nepremokavom igelite. Viseli v kovovom rámečku pri dverách každého vagóna.

Vlak stál na zastávke Prázdninovo pripravený na odchod. Strojvodca Tobiáško bol so svojou mamičkou, oteckom a malým bračekom Samkom v Prázdninove na letnej dovolenke.

Hustá biela para syčala a unikala rôznymi ventilmi. Vznášala sa okolo lokomotívy a nad koľajnicami. Obrovské železné kolesá vlaku v nej nebolo vôbec vidieť. Oheň v peci lokomotívy temno a zlovestne hučal.

So strojvodcom Tobiáškom sa pripravovali na cestu aj jeho dvaja pomocníci: králik Mucík a prasiatko Pucík.

Králik Mucík robil kuriča. Prikladal do pece uhlie a pomáhal strojvodcovi Tobiáškovi s prácou v búde a okolo vlaku.

Prasiatko Pucík robilo sprievodcu. Otvárало a zatváralo dvere na vagónoch, pískalo na píšťalke, dávalo signál na odchod a štikalo cestujúcim lístky.

Králik Mucík bol často splašený a prasiatko Pucík bolo lenivé. A tak ich Tobiáško musel niekedy vyhrešiť a povedať im, čo majú robiť.

Aby sa Mucík nezašpinil, na brušku mal dlhú a hrubú koženú zásteru. Niekedy si na plecيا vyložil aj lopatu na uhlie.

Prasiatko Pucík malo sprievodcovskú šiltovku, píšťalku a okolo krku malú taštičku s gombíkom. Nosilo v nej kliešte a lístky.

V Prázdninove sa smialo leto.

V záhrade pod chalupou si veselo žblnkal potok. Nedoprial si ani chvíľočku oddychu. Stále kamsi tiekol, či bol deň, alebo noc. Akoby sa nikdy nechcel zastaviť. Vtáci radostne vyspevovali. Asi o jedle. Kríky vedľa potoka a vetvy stromov sa hýbali presne ako hnedá hojdačka vedľa betónovej studne. Na hojdačke sa hojdala mamička s malým Samkom.

V pieskovisku zatiaľ odpočívali formičky, farebné misky, lopatky, hrabličky a nákladné autíčka. Ešte boli zakryté doskami, ktoré si červeno, žltá a modro vyspevovali: Zvieratkám vstup zakázaný!

Toto všetko nenápadne pozoroval krtko v nízkej pokosenej tráve. Pracoval už na svojom stotridsiatom ôsmom kopčeku hliny. Práve chcel cezeň urobiť východ zo svo-

jich krivolakých podzemných chodbičiek a tunelov. Týmto novým kopčekom hlíny určite neurobil veľkú radosť Tobiáškovej babičke.

Mamička práve dávala Tobiáškovi cestovný kufrík s veľkými plastovými kolieskami, aby ho mohol ľahko ťahať. V kufríku s namaľovaným krtkom boli hračky a desiata: dva rožky s maslom a šunkou, tri mandarínky, veľký strapec hrozna, štyri keksíky a dve plastové fľašky, z ktorých sa dalo dobre piť. V jednej bol sladký čaj a v druhej čistá voda.

Ale v kufríku bolo aj vrecúško zemiakov pre prasiatko Pucíka a vrečko ďateľinky pre kráľíka Mucíka.

„Pucík,“ povedal strojvodca Tobiáško, „neviem, či bude v búde dosť miesta pre náš kufrík. Čo ak by sa zašpinil od sadzí? Daj ho, prosím, radšej do osobného vagóna. Ale dobre naň dávaj pozor!“

„Dobre, dobre,“ povedalo prasiatko.

„Tu som, kufrík, už som tu,
daj mi moju desiatu!“

„No tak, no tak, prasiatko!“ povedal Tobiáško. „Vydrž. Veď si predsa raňajkovalo! Vieš veľmi dobre, že neskôr zasa niečo dostaneš.“

Prázdninový nákladno-osobný expres sa rozbieha

Traja členovia posádky nastúpili po železných schodíkoch do vlaku. Tobiáško zakýval svojim rodičom a bračkovvi Samkovi. Králik Mucík začal v búde netrpezlivo poskakováť a o chvíľu sa ozvala píšťalka prasiatka Pucíka.

A keď strojvodca Tobiáško potiahol ťahadlo parnej píšťaly, to bol teda iný piskot! Pre-rezal vzduch ako nebezpečne nabrúsený kuchynský nôž a rozľahol sa po celom údolí. Aj vtáčiky na chvíľočku stíchli. Potok od prevrpenia zmĺkol.

Tobiáško uvoľnil brzdu a začal k sebe priťahovať rozjazdovú páku. Spriahnuté železné kolesá sa začali pomaly a namáhavo pretáčať. Vlaková súprava Prázdninového nákladno-osobného expresu sa dala so škripotom do pohybu.

Králik Mucík poskakoval od jedného okrúhleho okienka k druhému. Boli štyri. Dve vpredu a dve po bokoch bŕdky. Pozeral sa z nich na všetky strany.

„Len prikladaj, králiček! Prikladaj, Mucíčko!“ zvolal Tobiáško na králika. Musel zvýšiť hlas, lebo z komína zrazu vyšumel obrovský oblak tmavého dymu. Ten sa miešal s lenivými bielymi obláčikmi, ktoré si spokojne plávali po modrom nebi v dopoludňajšom slniečku.

„Nie som žiadny králiček!“ rozčúlil sa králik. „Nie som králiček! Som králik! Som veľký králik!“

„Tak dobre, nie si králiček, ale králik,“ pokýval hlavou Tobiáško.

„Áno, králik. A veľký. Veľmi veľký! A divý! Veľmi divý! Veľký a ešte väčší a veľmi divý! Najväčší divý králik!“ rozčuľoval sa Mucík.

„Dobre. Si veľký divý králik. A teraz sa predved! Ukáž, ako vieš prikladať uhlie!“ upokojoval Mucíka Tobiáško.

Králik siahla Tobiáškovi iba tesne nad kolená. Ale hoci bol maličký, poriadne sa oháňal lopatou, ktorá bola väčšia než on.

„Len aby som si tým čiernym uhlím nezašpinil svoj biely kožušok,“ bedákal ustarostene.

„Neboj sa! Veď máš koženú zásteru,“ upokojoval ho Tobiáško.

O chvíľku králik Mucík prikladal uhlie tak zúrivo, že všade okolo lietali malé čierne úlomky uhlia a uhoľný prach a z komína sa valil neustále čierny dym. Vlak nabral rýchlosť. Išiel plnou parou.

Prasiatko Pucík zatiaľ v osobnom vagóne pri tom hojdaní a hrmote zaspalo. Iba občas sa prebudilo, lebo bolo hladné. Snívalo sa mu o krásnom korýtku plnom šťavnatých zemiačikov, žltučkých banánov, tvarohových koláčikov a mäkkej varenej červenej mrkvy.

Prepánajána! Kto to na tých koľajniciach sedí ako socha?

Tobiáško pozorne sledoval krajinu, ktorá bežala okolo vlaku. Díval sa, ako ich mihnú lesy a plazia sa okolo nich cesty. Ako im kývajú dopravné semaforey a železničné návěstidlá, nadjazdy a podjazdy, tunely, mosty a viadukty. Ako sa usmievajú domy, továrne, sklady, vodárne a silá. Ako spievajú detské ihriská, jasle, škôlky a školy. Ako vytrubujú osobné a nákladné autá všetkých tvarov, značiek a farieb.

Ale zrazu... čo to vidia? Na koľajniciach, na ich koľajniciach, sedí nehybne slon!

„Pozor! Pozor!“ vykrikuje strojvodca Tobiáško.

Zaťahuje brzдовú páku a súčasne dáva výstražný signál parnou píšťalkou. Vlak začína strašne škripať a trhane zadŕhať o koľajnice. Králik Mucík priskakuje Tobiáškovi na pomoc. Spoločne ťahajú brzдовú páku zo všetkých síl. Slon sa pritom ani nepohne!

Vlak začína, našťastie, prudko spomaľovať.

Na lomoz a hluk sa prebúdzia prasiatko Pucík. Prebúdzia sa veľmi nerado, lebo dobré jedlo z korýtka, o ktorom sa mu snívало, nestačilo zjesť ani z polovice.

„Čo je? Čo sa deje? Kto ma to budí?“ volá prasiatko otrávene. Vystrekuje hlavu z okienka vagóna a obzerá sa naokolo.

Vlak sa zastaví tesne pred sediacim slonom. Para zasyčí a pomaly mizne. Strojvodca Tomáško a králik Mucík zoskakujú zo schodíkov lokomotívy na koľajnice. Slon, vlastne ešte iba také sloníča, zdvíha hlavu a ticho trúbi.

„Je tu nejaký strojevodca Tobiáško, ktorý by mi mohol pomôcť?“ pýta sa so slzami v očiach.

„Áno, to som ja! Tu som!“ povie Tobiáško a hneď sa slona vypytuje: „Čo sa vlastne stalo? Kto si? Ako sa voláš? A čo robíš tu na koľajniciach?“

„Ja som sloník Dupidup. A na týchto koľajniciach som uviazol.“

„Aha, aha! Takže sloník Dupidup?“

„To je ale potmehúd!“

zvolalo prasiatko, keď zistilo, že nebezpečenstvo už pominulo.

„Ale ja nie som potmehúd! Ja som sloník Dupidup!“ začudovalo sa sloníča.

„Prasiatko myslelo, že si pekný vtáčik!“ vykrikol králik Mucík.

„Ale ja nie som vtáčik! Ja som sloník Dupidup!“ povedal slon.

„Dupidup, Dupidup, to je ale potmehúd!“ volalo prasiatko z okna.

„Rozkazujem posádke vlaku, aby prestala!“ rozčúlil sa strojevodca a obrátil sa k slo-
novi: „Povedz mi, Dupidup, prečo tu sedíš na koľajniciach?“

„To bolo tak,“ začal rozprávať Dupidup. Už sa trochu upokojil. „Ako som povedal:
som sloník Dupidup a pracujem v sláv-
nom cirkuse Bambílius.“

„A... a... a... a čo je to ten cirkus?“
vyhrkol zvedavo králik Mucík.

„Tak ho predsa neprerušuj,“ ohriakol
Mucíka Tobiáško.

„To nič,“ povedal sloník Dupidup,
„hneď vám to vysvetlím.“

Zatrúbil jemne chobotom:

„To je tak. Cirkus má veľa vagónov.
Keď jazdia po koľajniciach, majú že-
lezné kolesá. Cirkus má aj maringot-
ky a prívesy, ktoré po cestách ťahajú
ťahače. Niekedy vyzerajú ako malé
vagóny s pneumatikami. Ako vravím –
maringotky. Keď cirkus Bambílius nie-
kam príde, postaví sa obrovský stan.
Uprostred je kruhové javisko. A to sa

volá manéž. Na podlahe manéže nie sú dosky, je posypaná drobnými drevenými pilinami. Okolo manéže sú lavice a na nich pri predstavení sedia ľudia. Hlavne deti. A potom, keď je už na tých laviciach plno divákov, začne sa v tej kruhovej manéži veselý cirkusový predstavenie.“

„A čo tam robíš ty, Dupidup?“ obdivne vyskakuje okolo sloníka králik.

„Ja som tanečník. Slávny cirkusový tanečník!“ povedal Dupidup.

„A ako tancuješ?“ výskal Mucík.

Sloník si spomenul na svoj tanec a začal sa usmievať. Potom sa znovu rozhovoril o cirkuse:

„Tancujem veľmi pekne. Všetliako sa krútim. Ukláňam sa a poskakujem. A to všetko podľa toho, ako hrá hudba. Aby to bolo do rytmu. Pam-pa-pam. Pam-pa-pam. A tiež nakláňam hlavu. Sem a tam. Tam a sem. A mávam chobotom! Dupem aj po pilinách a dvíham laby. Niekedy sa dokážem postaviť na zadné nohy a zdviham chobot vysoko až do neba. A inokedy sa postavím na predné nohy a urobím stojku. A mám aj krásne oblečenie s čelenkou a vzorkovaným koberčekom na chrbte. Keď sa môj tanec skončí, ľudia nadšené tleskajú. Aby ste vedeli, to som ja, ten slávny slon Dupidup, cirkusový tanečník!“

„To je prekrásne! Nádherné!“ prerušil sloníka králik Mucík.

„Áno, vskutku,“ prikývol Dupidup. „Mohli by ste sa niekedy prísť pozrieť na naše predstavenie.“

„To je dobrý nápad. To by sme teda niekedy mohli,“ prikývol Tobiáško.

„A aké jedlo tam ponúkajú? Čo by som tam mohlo spať?“ radostne volalo z okna prasiatko.

„Máme svoju vlastnú jedáleň. Pre každého niečo špeciálne. Ale najlepšie sú veľké žlté banány,“ povedal sloník Dupidup.

„Stokrát áno!“ prikyvovalo prasiatko.

„A čo ešte máte v tom vašom cirkuse?“ stále zvedavo poskakoval králik okolo Dupidupa.

„V našom Bambíliuse máme ešte spievajúceho hrošíka Ivanka, potom tri skrotené a cvičené traktory, troch veselých šaškov s červenými nosmi a dlhými topánkami. Ďalej tam máme jeden menší povrazolezecký bager. A cirkusového žongléra, ktorý dokáže vyhadzovať loptičky vysoko do vzduchu, všetky ich pochytať a ani jedna mu pritom nepadne na zem! A ešte máme čarujúceho kúzelníka Kulifaja! Ale najlepší je aj tak tigrík Petrik, ktorý dokáže skákať cez horiace obruče,“ rozpráva sloník.

Ako sa stalo, že sloníka Dupidupa nakoniec zachránili

„Dobre, dobre,“ povedal strojvodca Tobiáško, „ešte sa o cirkuse neskôr porozprávame. Teraz však musíme čo najskôr uvoľniť koľajnice! Čo keby šiel tadiaľto nejaký cudzí vlak?“

„To bude ťažké,“ povedal slon, „som tu nešťastne zachytený za nohy! Nemôžem sa ani pohnúť.“

Keď si Dupidup spomenul na svoje nešťastie, vyhrkli mu slzy.

„Ako sa to mohlo stať?“ kričal králik a vyskakoval ako jojo.

„To bolo tak,“ povedal sloník Dupidup. „Práve sme odchádzali vlakom z jedného predstavenia nášho cirkusu. Sedel som na otvorenej plošine nákladného vagóna. Bol posledný v celej vlakovej súprave. Vedľa mňa sa vyvaľoval hrošík Ivanko. Ten, čo v našom cirkuse spieva.“

„A o čom spieva?“ netrpezlivo vyzvedal králik Mucík.

„Pretože nepozná inú pesničku, spieva iba túto jednu:

Ja som iba malý hrošík,
nesiem si však veľký košík.
Chcem mať buchty s tvarohom
z tej cukrárne za rohom.“

„To je nádherná pieseň! O buchtách s tvarohom!“ mľaskalo prasiatko a vyklonené z okna vlaku sledovalo okolie: „Kam tie buchty hrošík Ivanko schoval?“

„A čo bolo ďalej?“ vrátil sa k najdôležitejšej otázke strojvodca Tobiáško.

„Tak si v tom otvorenom nákladnom vagóne s hrošíkom Ivankom sedíme – a tu zrazu, čo nevidím?“ pokračuje sloník Dupidup.

„Čo nevidíš?“ vykrikoval králik Mucík vylakane.

„Čo nevidím?“ stíšil sloník zrazu hlas. Opatrne zatrúbil chobotom a odpovedal: „Nevidím, vlastne vidím strom. A na tom strome rastie veľká plechová škatuľa s keksíkmi!“

„No toto! Čo nepovieš? Keksíky na strome? A kde to bolo?“ vykrikovalo vzrušene prasiatko Pucík.

Ale sloník Dupidup sa nedal vyrušiť:

„No a tak som tú škatuľu chcel chobotom zachytiť a strhnúť ju počas jazdy zo stromu k sebe do vagóna. Čo sa však nestalo?“

„Čo sa nestalo?“ pišťal králik Mucík a oči mal ako dva taniere.

„Nestalo sa to, že by som tú škatuľu zachytil chobotom. Ja som ju vôbec nezachytil! Dokonca som sa zachytil o vetvu stromu a tá ma zhodila z vagóna na koľajnice. A to bola tá smola. Spadol som tak nešťastne, že som sa pricvikol medzi ne. Sedím tu na zadku a nemôžem sa ani pohnúť! Cirkusový vlak mi zatiaľ ufujazdil niekam ďaleko-predaleko.“

„Takže tá plechová škatuľa s keksíkmi zostala ďalej rásť na strome?“ vyzvedalo smutne prasiatko Pucík.

„Kašlime na reči,“ povedal Tobiáško. „Teraz musíme čo najskôr dostať sloníka Dupidupa z koľajníc preč. Ešteže v nákladnom vagóne vezieme stavebné stroje a mechanizmy na zemné práce! Prasiatko Pucík, pod' dolu! Pomôžeš nám!“

„Teraz nemôžem,“ volalo prasiatko slabým hláskom. „Mám tu práve nejakú dôležitú prácu. Ale budem vám pri záchrane sloníka trochu radiť z okna.“

Strojvodca Tobiáško prešiel k nákladnému vagónu a vyliezol po úzkych železných schodíkoch hore. Našťastie, stál vo vagóne pripravený krásny červený žeriav s dlhým teleskopickým ramenom. Po krátkom manévrovaní sa podarilo Tobiáškovi vysunúť rameno žeriava až k sloníkovi. Králik Mucík pod sloníkovo brucho upevnil silné plátenné popruhy zavesené na veľkom železnom háku, ktorý visel na konci ramena žeriava. Tobiáško nakoniec pomocou niekoľkých pák v kabíne žeriava opatrne a pomaly nadvihol sloníka Dupidupa a postavil ho na násyp vedľa koľajníc.

„Kamaráti moji! Ďakujem vám za pomoc!“ vykrikol sloník. „Máte zadarmo vstup do cirkusu Bambílius! Príďte! Dostanete banány!“

A nato slon Dupidup hlasno zatrúbil radostnú pesničku. Pokýval veľkou hlavou, vyskočil ako srnka, ale veľmi opatrne, a už aj uháňal za svojím cirkusom.

„Prídeme!“ volali za ním jeho záchrancovia.

Tajomné zmiznutie desiaty

„To sa nám ale podarilo!“ kričal králik Mucík a pohľadom sledoval sloníka. Ten sa zmenšoval a zmenšoval, až sa kdesi vo veľkej diaľke na koľajniciach úplne stratil.

„Teraz už musíme ísť ďalej,“ povedal strojvodca Tobiáško.

„A nemohli by sme si najprv dať po tej slonej záchrane takú malú desiatu?“ spýtalo sa z okna vagóna prasiatko Pucík.

„Dobre,“ povedal Tobiáško. „V kufríku niečo bude.“

Aké však bolo ich prekvapenie, keď kufrík otvorili! Niečo v ňom viditeľne chýbalo!

„Kde sú tie štyri keksíky?“ spýtal sa Tobiáško prasiatka zamračené.

„To bolo tak,“ povedalo prasiatko. „Vlastne sa už ani nepamätám, ako sa to všetko zomlelo,“ dodalo rýchlo.

„Tak kde sú tie štyri keksíky? Keksíky! Keksíky!“ kričal králik Mucík.

„Už viem! Už viem! Už som si spomenulo!“ vykričlo prasiatko. „Keď sme začali tak silno brzdiť pred sloníkom Dupi-dupom, ktorý sedel na koľajniciach, tak čo sa vám z ničoho nič nestalo? Z ničoho nič sa stalo to, že sa nám kufrík otvoril sám od seba! No a tie keksíky... pri tom silnom brzdení bol zrazu taký veľký prievan! No tak tie keksíky v tom veľkom prievane uleteli!“

Strojvodca Tobiáško a králik Mucík sa pozreli na seba a potom na prasiatko.

„Takže keksíky uleteli? A kam?“ spýtal sa Tobiáško.

„Niekam. Nevedno kam,“ povedalo prasiatko a neurčito pokývalo paprčkami.

„A kde sú tie kolieska šunky?“ spýtal sa Tobiáško, keď sa opäť pozrel do kufríka.

„To bolo tak,“ povedalo prasiatko. „Ako to vlastne bolo? Aha! Áno! Už viem, už viem! Už som si spomenulo! Keď si ty, Tobiáško, tak ostro zapískal na parnej píšťalke, zrazu pribehol veľký hnedý strapatý pes. Možno sa prišiel pozrieť iba kvôli tomu pískaniu. No a z otvoreného kufríka si zrazu ten veľký hnedý strapatý pes rýchlo zobral všetky kolieska šunky! Ani som nestihlo zakročiť. Potom s tou šunkou v papuli niekam odbehol.

Králik Mucík poskočil a vykrikol:

„Hnevám sa na tú tvoju historku, prasiatko Pucík! Vieš, čo ti na to poviem?

Klameš, klameš, kamarát!

Šunku máš ty veľmi rád!“

„Čo sa dá robiť,“ povedal Tobiáško, „musíme pokračovať v jazde. Ale dnes to na Najhlavnejšie nástupište nestihneme. Našťastie máme pred sebou koľajniovú slučku. A na tej sa otočíme. Pôjdeme tunelom a odtiaľ sa vrátíme do nášho Prázdninova. A v tej našej drevenici sa konečne poriadne navečeriame.

A po večeri nebude Tobiáškovi rozprávať rozprávku na dobrú noc ani mamička, ani otecko. Naopak – rozprávku bude svojim rodičom a bračkovu Samkovi rozprávať Tobiáško! A bude to akási rozprávka o slonovi, ktorý rád tancuje, a o tom, ako z kufríka tajomne zmizla desiata! Bude to prasiatkova rozprávka. To sa budú všetci čudovať! Ale nechajme už teraz prasiatko na pokoji.“

„Nastupovať! Nastupovať! Dokončíte výstup a nástup! Odchádzame! Odchádzame!“ volalo prasiatko Pucík a niekoľkokrát výstražne zapískalo na píšťalke sprievodcu. Celá posádka začala urýchlene nastupovať. Prázdninový nákladno-osobný expres sa rozbieha plnou parou vpred!

Všetci musia stihnúť teplú večeru.

A čo bude ďalej? To sa ešte uvidí.

2 CIRKUS BAMBÍLIUS PRICHÁDZA DO PRÁZDNINOVA, DESIATY STÁLE MIZNÚ

Poštár prináša dobrú správu

K vrátkam drevenice prichádza na bicykli poštár – pán Kalerábik. Na hlave má červenú čiapku s modrým šiltom a za ním sa vznáša tmavomodrý poštársky plášť. Pravú nohavicu má natesno obmotanú okolo členka a zopnutú veľkou sponou. Keby si nohavice nezopol, mohli by sa mu zapliesť do reťaze na zadnom kolese a raz-dva by bol poštár na zemi. Pán Kalerábik má na chrbte ťažkú tašku zo svetlohnedej hrubej kože a tá je plná listov.

Volant má pán Kalerábik omotaný modrou páskou. Zviera ho oboma rukami, na ktorých má čierne cyklistické rukavice s odrezanými končekmi. Poštár sa celý čas usmieva a usilovne vyzvára ligotavým zvončekom na kormidle.

„Telegram! Telegram!“ volá a máva bielou obálkou v ruke.

„Super! Super! Telegram! Telegram!“ vykrikuje králik Mucík a ženie sa veľkými skokmi k železnej bráničke s tmavohnedými drevenými latkami.

„Tu to podpíšte! Tu! Áno, tu. A potom si to môžete prevziať,“ hovorí poštár Kalerábik, len čo zoskočí z bicykla. Podáva králikovi Mucíkovi ceruzku a prstom mu ukazuje na miesto v kolónke naspodku úradného papiera.

„Ja v poslednom čase akosi neviem písať,“ hovorí smutne králik a bezradne si prezerá ce-